

Lauantai 5.7.2014
Lähetysseurat 15:30
Antti Vanhanen

Vuosikymmeniä sitten nuori poika tuskaili yhden kirkkomatkan jälkeen: *Aina ne saarnaavat tuosta taivaasta*. Mitähän hän nyt mahtaisi sanoa, kun oma elämä on kääntynyt kohti iltaa? Nuoren kirkon edustaja vieraili suomalaisessa pappilassa. Katseli ympärilleen pappisperheen näkyvää hyvinvointia ja totesi: *Tässä perheessä ei taidetakaan tarvita taivasta*. Ulkoinen vauraus oli iskenyt vieraan silmään.

Milloin taivas alkoi kadota? Länsimaissa taivas alkoi kadota, kun lapsi- ja aikuiskuolleisuus sekä elämän epävarmuus vähenivät. Tämä on pelkkää hyvää. Kuitenkin se merkitsi myös kristinuskosta luopumista ja yksilöllisyyden korostumista. Todeksi tämä alkoi tulla täällä länsimaissa 1800-luvulla. Mutta kadottaessamme taivaan kadotammeko myös Jumalan?

Kaikkialla ei kuitenkaan ole näin. Meidän kannattaisi miettiä menneiden sukupolvien ja vertailla elämää. Eteläafrikkalainen jazzmuusikko *Hugh Masekela* ei pidä siitä, että häntä tituleerataan supertähdeksi. Miksi? Masekela sanoo: *Koska me kaikki kuolemme*.

Tässä perheessä ei taidetakaan tarvita taivasta. Itse asiassa: tarvitsemmeko Jumalaa? Tarvitsemmeko me todella Kristusta? Vai onko hän vain ”pappilan hätävara”? Lähetystyö on muuttunut. Sen suunta on kääntynyt etelästä pohjoiseen. Suomessa lyhyen aikaa Naantalissa työskentelevä entinen oppilaamme, tansanialainen pastori *Hery Janga* ihmettelee, miksi Suomen hienot kirkot ovat useimmiten tyhjiä. Kirkon paras koristus onkin koolla oleva seurakunta. Nykyisin suomalainen lähetystyöntekijäkin voi aidosti kysyä Afrikassa tai Aasiassa: *Olenko minä täällä enemmän saamapuolella kuin antamassa?*

Kuinka mielettömiä me olemmekaan! Omassa kirkossamme ja myös omassa rakkaassa hengeliikkeessämme me vedämme rajoja oikean ja mielestämme väärän uskon välille! Samaan aikaan monissa maissa kristityt sisaremme ja veljemme kärsivät uskonsa vuoksi. Silloin ei viilata opin yksityiskohtia.

Usko Kristukseen luo perustan elämälle. Hän on synnin, kuoleman, kaiken pahan ja kirouksen voittaja. Hän antaa toivon nyt ja toivon, joka kantaa kuolemankin rajan yli. Helsingin Sanomissa oli toukokuussa muistokirjoitus, jossa kerrottiin kuolleen elämäntyöstä ja jopa hänen metsästysharrastuksestaan. Muistokirjoitus päättyi yhteen virkkeeseen: *Vaikeinakin aikoina kristillinen vakaumus antoi hänelle rohkeutta ja lohtua*.

Entä sitten, kun kaikki viedään? Entä sitten, kun elämältä putoaa pohja? Entä sitten, kun elämän täyttävät jokapäiväinen huoli ja pelko? Afrikkalainen perheenäiti menee sunnuntaiaamuna kirkkoon. Puoliso tuli yöllä juopuneena kotiin, hakkasi vaimon ja pelotti lapset. Kun tuo nainen tulee jumalanpalvelukseen, ei häneltä kysytä opin puhtautta. Hän tulee, koska Kristus kulkee rinnalla ja seurakuntayhteys tukee häntä. Muistokirjoituksen sanoin: *Vaikeinakin aikoina kristillinen vakaumus antoi hänelle rohkeutta ja lohtua*.

Ystävät, kiitos, että kannatte lähetystyöntekijöitä, maailmanlaajaa kristikuntaa, rakasta kirkkoamme, jota lyödään ulkoa ja sisältä. Nuoret, lähetystyö kutsuu: antaessaan saa. Pelastusristin miehessä kuuluu meille jokaiselle ja koko maailmalle.

Aina ne saarnaavat tuosta taivaasta. Jumalan iankaikkinen todellisuus on. Taivas on. Useimpien meidän elämämme on jo kääntynyt kohti iltaa. Varjot pitenevät. Aurinko laskee kohti taivaanrantaa, mutta edessä on kirkastuvaa. Ilmestyskirjan sanoin: *Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä.* (Ilm. 7:9)